

RESEBERÄTTELSE HÖSTÖSTRESAN ANNO 2000

"TRE" STARKA SKÄL ATT ÅKA PÅ HÖSTÖST !!!
.....eller "gubbsjukan" har tagit till igen...

Ingress

När man går igenom de senaste årens reseberättelser visar det sig att de är upplagda på olika sätt.

Efter att ha funderat länge och väl har jag dock bestämt mig för att köra mitt "eget race", det vill säga att jag skriver den på mitt gamla vanliga vis. Därmed kan du förvänta dig en massa klockslag och sol eller regn i texten. Min egen berättelse gick ju bra i fjol som officiell, så varför skulle den inte göra detta nu.

Den är skriven så att du som läser den genast känner igen dig förstås och det är ju också meningen. Om du sedan har lust så kan du sprida den bland ol-vänner och bekanta så kan ju även dom få ta del av hur trevligt **DU** hade det under höstöst.

Efter den berättelse som nu skall följa kommer lite annat smått och gott också i form av en del kompletteringar/ändringar i resultaten från Saloniki den 8 november, men bara de ändringar som jag blivit uppmärksam på, det kan finnas fler.

Vidare kommer det att finnas några andra reseberättelser signerade Ivar Nilsson och Patrik Blidefalk som publicerats på Terje Gudbrandsens hemsida samt reseberättelser från Rikard Larsson och Annika Björk och som ni inte sett förut.

En sång signerad Patrik Blidefalk, kartan från båtävlingen, ett kåseri av Hans-Olof Forsberg och en på begäran beskrivning på hur man rengör en datamus och kanske ytterligare något mer. Ja, förresten, förslag till nästa års resa finns också med.

Det finns även massor av bilder, resultat och annat kul på Terje Gudbrandsens hem-sida: <http://tegudbra.hos.online.no/ho/>, gör ett besök, du kommer inte att ångra dig.

Inne i min text kommer det också att finnas inpass och kompletteringar som är gjorda av Frode Konst (de är inlagda i *kursiv stil*).

Deltagare

Om man inte räknar de personer som endast var med under Venedigtävlingarna, det vill säga de som aldrig åkte buss, var vi 90 personer som tog oss fram på de europeiska vägarna under 2 dagar till drygt 2 veckors tid.

Av de 90 kom 19 från Norge, 2 från Tyskland och 1 från vardera Schweiz, Rumänien och Nya Zeeland alternativt Polen.

Den polske Nya Zeeländaren blev emellertid, när man bortser från tiden i tullarna, räknad som norrman.

Resten var svenskar.

Söndag 29 oktober

Samling vid ålen

Självtog jag mig ner till samlingen på det gamla goda viset, buss från Gustavsberg och sedan upplockad av Georg "Jojje" Larsson och vi tillsammans med Rune Rådeström och Hans Bohlin avreste från huvudstaden kl. 9.00 för att landa i Åhus kl. 15.45.

De flesta av deltagarna kom i vanlig ordning direkt från Smålandskavlen som detta år avgjordes i Klevaliden utanför Huskvarna.

Bussen var något försenad till Åhus, ankom kl. 17.30, kanske berodde detta på att Frode Konst hade lyckats med bedriften att springa de fyra första sträckorna i Smålandskavlen *självt*...och undrar just vad som hänt om inte arrangörerna stoppat honom från att ge sig ut på den femte också. Han tävlade för ett norskt kombinationslag och som enligt startlistan kom från Danmark.

Per Samuelsson hade en mycket dålig början på resan eftersom han tappade sin Sport-Identpinne och sin kompass under sin nattsträcka på Smålandskavlen.....en vecka senare kom han starkt tillbaka dock.

Den sista bussåkningen innan vi anlände till Åhus beskrivs med en limerick från Christer Henriksgård.

På väg till skåniskt ålagille
En i gänget sin hembygd visa ville
Men vi såg inget av Skåne
För ute lyste varken sol eller måne
Kanske av "Skåne" han fått "dille"

Så var det åter dags för det välbekanta ålagillet vid Åhus Strand och under bröderna Svenssons överinseende och livligt berättades historier intogs sallad, "päremos" och flera olika sorters ål, och säga vad man vill men man började kunna känna en antydning till att "nu börjar festen"! Ååå så hade vi även allsång och musik förstås.

Båten mellan Trelleborg och Rostock påbörjade sin resa mot kontinenten kl. 23.00 och i brist på både bar och danssalong så var det inte mycket annat att göra än att prata ihop sig över en eller två öl och sedan krypa till kojs redan under den första timmen efter midnatt.

Måndag 30 oktober

Dörr öppnas med handtag

Färjan angör Rostock kl. 06.30. Konstigt nog har jag inte noterat något om vädret denna dag, men jag vill minnas att det var en bra och regnfri resa i alla fall mot tävlingsplatsen vid Bergiesshübel, 3 mil utanför Dresden i södra Tyskland, en resa som till 95 % avverkades på autobahn.

Tävlingen kunde starta kl. 14.15, faktiskt gick det bra trots förseningar på grund av trafikproblem när vi skulle hämta resenärer i form av Susanne Lüscher och Manfred Rittweger inne i Dresdens centrum, vid järnvägsstationen. I Güstrow hade vi lämpat in Brigitte Schmadeberg.

Gemensam start var anbefallt och lagom till denna kom Håvard Halvorsen körandes i hyrbil. De olika banornas segrare hette Anders Axenborg, Fredrik Larsson och Maud Sundén.

Efter dusch och lunch kl. 17.00 reste vi vidare mot tullstationen Baratal. Det tog 36 minuter att komma igenom och nu gällde det att "stå på" till Brno, som var dagens sista anhalt 30 mil bort.

Mitt inne i Prag stannade bussen och in i densamma lastades lådvis med champagne och backvis med öl och resans första riktiga bussfest påbjöds och naturligtvis var inte resenärerna svärbjudna.

Vi landade i Brno och hotell Slavia kl. 23.00 och något disco skulle väl förstås letas upp. Självt är jag gammal och skraltig och har slutat att leka John Travolta under nätterna på Europas olika discotek och framförallt i Brno, nu när Roxy Bar inte finns längre. Självt gick jag alltså till sängs medan min rumskamrat "Jojje" tog tillfället i akt att svinga sina lurviga ben.

Discogänget var på sta'n till 02.00. Under mina perioder av vaknande kunde jag konstatera att ingen "Jojje" fanns i sängen bredvid. Fram på morgonsidan kom han insnubblande och det visade sig att han sovit i en fätölj utanför rummet under natten. Behöver jag tillägga att vi redan när han gick ut på sta'n bestämde att dörren skulle vara öppen tills han kom hem. **Alltså, prova alltid att trycka ner handtaget på dörren om du vill in någonstans.**

Discogänget hittade ett rätt lugnt ställe, men ändå blev vägen hem krokig framemot morgontimmarna.

Tisdag 31 oktober

Tennis-OL

Vaknar tidigt till en klarblå himmel, det är nämligen

frukost kl. 07.00 och ut till tävling redan vid 8-tiden. *Efter en regning tid hemma i Norden kunde man glädja sig åt en varm och solig förmiddag i skogen.* Idag ska det bli utslagningstävling enligt ”tennismetod” på korta men ganska tuffa banor, i egentligen väldigt vanlig kontinental terräng. Tävlingsplats är en bit utanför Brno. *Några har tur och går direkt in i andra kvalificeringsomgången utan konkurrens i omgång ett.*

Anders Axenborg vinner till sist finalen efter att ha sprungit 6 olika banor. Sex banor sprang också Per Samuelsson som belade en fjärde plats. Som tvåa och trea kom hemmalöpande tjecker. *Bland andra resultat kan berättas att Rune Rådeström slogs ut av Björn Bendiksen.*

Efter lunch drar vi iväg cirka 70 mil och vi har Belgrad som slutmål. Vi skall färdas genom Slovakien och Ungern och så ska vi in i Jugoslavien. Tre östgränser ska alltså passeras. Den första in i Slovakien tar 53 minuter i anspråk och in till Ungern tog det 41 minuter. Ganska bra passeringstider alltså.

Innan vi kommer till nästa gräns skall vi äta middag i Szeged, som ligger i södra Ungern och är även hemvist och arbetsplats för Agnes Simon, som tar emot och som även skall resa med oss resten av resan. Vi kommer fram kl. 22.30 och bjuds på både det ena drickbara efter det andra innan och under middagen. Själv åt jag paprika, trodde jag, men tji, det var sån´t där jättestarkt helvete som i alla fall liknar paprika. Tur att det fanns gott om dricka.

Vi blir uppmärksammade på en linje som man ritat på väggen ganska högt upp i matsalen. Vi får veta att det var just vid denna kant som vattnet stod vid de stora översvämningarna härom året nere på kontinenten, det var väl speciellt Polen som drabbades värst vill jag minnas. Nedanför huset flöt floden fram i stilla mak, vattnet hade alltså stigit 10 meter när det var som värst.

Vi har nu 25 mil kvar till Belgrad och klockan är i det närmaste midnatt, bara att bita ihop och festa, sjunga eller sova vidare.

Framme vid gränsen tog norrmännen över sången rejält och efter att ha passerat den ungerska gränsen, väntandes på den jugoslaviska kunde denna sång höras: ”Norge har bombat Serbia, det har ikke Sverige, Norge har bombat Serbia, det har ikke Sverige....”

På väg mot den jugoslaviska huvudstaden, efter det att tullen hade tagit 1 timme och 32 minuter, blir vi stoppade gång efter annan av trafikpolisen som vill kolla busspapper m m. Vid ett tillfälle påstår man

att vi ska få böta för fortkörning av någon anledning, (Ingemar berättade tidigare för mig att han skulle vara väldigt noga med att hålla hastighetsbegränsningarna i Jugo-slavien under hela resan). Det skulle kosta vissa dinarer, men eftersom vi inte hade några lokala pengar utan endast D-mark föreslog polisen att vi skulle åka till Belgrad och växla och sedan åka tillbaka med dinarerna. Tablå !

När vi kom fram till hotell Union i Belgrad hade klockan hunnit bli 04.30 och jag vill sluta denna dag med att berätta att under dagen hade Evert Larsson varit bussig nog att låsa in sonen Fredrik i bussen när vi skulle äta i Szeged. Summa av detta blir förstås och jag upprepar efter gårdagens händelse...

LÅS INTE DÖRREN, KÄNN PÅ HANDTAGET!
Vissa lär sig visst aldrig !

Onsdag 1 november

Märkta av kriget

Behöver jag säga att det är sovmorgon idag, men skam den som ger sig. Vi ska mot Novi Sad och vi ska därmed resa i cirka 90 minuter. Vi ska också försöka få tag på diesel till bussen, och det lyckades till slut.

Jag tänkte ganska tidigt för mig själv, ”varför ska vi åka så långt när det finns kartor på närmare håll” ? Svaret kommer senare !

Redan när vi åkt några minuter från hotellet passerar vi parlamentsbyggnaden, som vid den senaste egna ”revolutionen” stormades och brändes till vissa delar. Man höll på att reparera efter bränderna och man såg spår på väggarna där det brunnit, det var svart utanför fönstren och inga rutor. Strax efteråt såg vi TV-huset, detta var till skillnad mot parlamentsbyggnaden, väldigt illa tilltygad. På den fortsatta färden genom Belgrad såg vi sedan de riktiga märkena efter bomberna. Flera militära förrättningar var sönderbombade, Milosevics dotters affär var plundrad och totalförstörd och till sist fick vi se den ”stora missen” av NATO, det vill säga bombningen av den kinesiska ambassaden. Kan det sista ha varit norrmännens eget verk ??? Man har ju bombat Serbia .!!!

Passar på att lägga in en Belgradlimerick här...

I en stad som heter Belgrad
Hölls inte nå'n olympiad
Sarajevo –84 är rätt
För yankees inte nog lätt
Shit, vi bomba´ fel stad

Det hände också andra konstiga saker denna dag. Till exempel så regnade det under tävlingen, det var något vi dessbättre inte var bortskämda med under resan. Två kontroller satt ordenligt fel på dagens tävling, arrangörernas avbön accepterades dock. P O Derebrant vann långa, Rune Rådeström mellan och Maud Sundén var bästa höstöstska på korta banan.

Det var riktigt långa bensinköer vid mackarna, men folk tog allt med ro. Man kan förresten se en väldigt stor skillnad på människorna i år mot hur de såg ut när vi var här för två år sedan. De är gladare och verkar vara mer öppna mot varandra och omgivningen.

En av våra resenärer stod idag i en växlingskö inne på banken. In kommer en svartväxlare och försöker prångla ut sina pengar i kön. Det var bara det att banken hade bättre kurs än svartväxlaren.

Idag kom det dessutom fyra nya resenärer till bussen, alla norrmän, *förutom den polska Nya Zeeländaren.*

En trevlig middag med lokala orienterare avhölls på hotellet, man visade dessutom prov på likaså lokala danser och folkdito som framfördes under kvällen. "Piano-nissen" och hans band, dragspelaren, hade i alla fall kunnat spela med lite lägre ljudnivå så man kunde konversera bättre med varandra. Discogänget är förstås "på gång", själv lutade jag mig mot kudden före midnatt, det har varit en lång dag.

Två kontroller var inlagda på discobanan. Den första med definition OK.no. Långa banan fortsatte med en rejäl nedförsbacke genom en mindre fräsch stadsdel, in genom ett hål i en mur. Vidare neråt till "botten" på en bakgård, och innanför entrén öppnades en "Grotta" med ett himla liv.

Torsdag 2 november

Höjdare x två = Laila

Vaknar till "kanonväder", det vill säga solsken och en jäkla massa varmgrader, kortbyxväder är anbefallt.

Idag fyller vår käre chaufför Ingemar Carlund 45 år. Här skulle det ha skrivits in en limerick jag fått om honom, men jag kan inte hitta densamma.

Efter frukost är vi åter på väg till Novi Sad och ytterligare en bit förresten, rätt ut i ödemarken kan

man påstå eftersom man måste "avverka" runt bussen för att den ska ta sig fram... nästan "repfri".

Vi fick också förklaringen varför vi skall åka så långt för att tävla. De vill visa oss Novi Sad. Man vill helt enkelt visa omvärlden NATO-bombningarnas verkningar.

I Novi Sad ville man visa sina broar, eller före detta broar, alla var nämligen bombade. En hade man nyss, bara några dagar tidigare, öppnat för trafik, det var den vi passerade över Donau, en hade man ersatt med en pontonbro, de två övriga hade man inte gjort något åt ännu. Man sålde dessutom vykort med de trasiga broarna som motiv. Pråmsjöfarten på Donau var också denna givetvis stoppad från båda håll.

Det var när vi kom till samlingsplatsen i staden som **HON** visade sig, hon med **STORT L**, det vill säga Laila.

Här kan man även passa på att skriva in några limerickar så förstår alla som inte redan vet vad det handlar om.

En Laila från Novi Sad
Visa inget simpelt kladd
det var ingen lantis
men efter all champis
blev smaken aningen fadd

Ett dekoltage utan vadd
Det bor uti Novi Sad
Hennes namn det var Laila
Peo han smajla
I munnen man såg varje gadd

Sköna underbara Laila från Novi Sad
hon älska´ båd´ nojs o kladd
i en tryckare med Peo tändes lågan
så hon ställde genast frågan
Peo, har du sportident som gadd

Innan tävling hade vi sightseeing vid ett stort slott utanför staden där det fanns massor av irrgångar under jord. Flera mil talades det om. Vi fick även tillfälle att innan tävlingen äta och dricka upp oss vid klubbstugan med bland annat Sliwovich, (lika svårstavat som det smakar illa) fy fan !
En sightseeing i staden hanns också med.

Mycket tuffa och svåra banor och inte speciellt lättare av att en del kontroller stod fel i vanlig jugoslavisk ordning. Självklart svårt för Ingemar som i 45-årspresent av Peo fick äran att besöka skogen idag. Inom parentes försökte jag sista timmen innan start att lära födelsedagsbarnet

kompassen, men ni vet hur det är att lära gamla hundar sitta.

Racen idag vanns av Ivar Haugen, Terje Gudbrandsen (mycket norskt) och på korta var Ivar Nilsson bäste höstöstare. Dagens karta innehöll ett gediget staket och innanför detta fanns en militär anläggning som lär ha varit totalt sönderbombad.

Fem nya resenärer välkomnades på kvällen, svenskar denna gång. Två av dessa var far och son busschaufförer, Seppo och Ronny. Fortsättningsvis är det alltså två bussar som gäller. Svenskarna är fortfarande i majoritetsställning, åtminstone när vi skall gå till sängs.

Kvällens discoutfärd företogs i mindre grupper än dagen innan. En av dessa grupper blev ense om att träffa dagens 45-åring på en Irish Pub. Efter mycket gående hittades aldrig stället, men en annan Irish Pub hittades på andra sidan staden. Vi hittade en lämplig plats på detta mysiga ställe med snygg interiör och bra musik, och försökte vi beställa öl. Det visade sig att dom bara hade inhemsk öl !

Efter två varv med Taxi hamnade vi åter utanför "Grottan". Eftersom det var mycket folk ute denna kväll var det lång kö och vi blev på engelska tillsagda att inga fler kom in. Då började vi tala norska. Vakten frågar "Hvor kommer dere fra" ? Efter att ha talat några minuter med vakten kom vi snabbt in. Han berättade att de senaste åtta åren arbetat på universitetet i Oslo under somrarna. De som bombat Serbien har alltså första prioritet när det gäller inträde i "Grottan".

Ölpriset den här kvällen var det inget fel på, eller vad sägs om 1,50 svenska pengar/flaska.

Fredag 3 november

Man talar skånska i Belgrad

En underbar morgon med strålande sol och 20 grader, dessutom sovmorgon. Det ska bli park-ol idag inne i och runt Kalemegdans fästning. Vi som var här för två år sedan tävlade där även då, men kartan var omritad nu och hade dessutom blivit större och bättre. Det ryktades för övrigt om att man sprang en tävling här mitt under bombningarna.

För att komma till fästningen var det en tvåkilometerspromenad genom Belgrads största köpgator där det såldes krimskrams till både höger och vänster och i massor. Det var bäddat för snabba tider och snabbast av alla sprang Ivar Haugen på långa, Håvard Halvorsen på

mellan medan Hans Bohlin var bäste höstöstare på korta banan.

Björn Bendiksen sprang bort sig rejält. Efter att nästan ha blivit påkörd av spårvagnen, som gick strax utanför parken och därmed i kartkanten, sprang Björn åtta kvarter in i själva staden innan han upptäckte att han inte var i parken längre. Han hittade dock 3:an till slut.

Efter väl förrättat värv, när vi var på väg hemåt till hotellet blev vi i folkvimlet stoppade av en ung dam, en jugoslaviska, som hörde oss prata och frågade om vi var svenskar och dessutom kom frågan på flytande skånska. Hon hade bott i Sverige i många år och hade nu flyttat hem igen. Men svenskene hade ikke bomba Serbia og slapp ikke heller in i "Grottan".....

Åtta personer lämnade oss direkt efter löpet och begav sig hemåt, i första hand mot Ungern och Budapest där man skall delta i Spatacus cup, en 2-dagarstävling som förr hette 7:e-novemberpokalen.

Efter dusch och lunch bär det sen av mot nästa gräns, den mot Bulgarien för vidare befordran till Sofia. Klockan är nu 14.00 och vi har "bara" 40 mil att åka. Det var nu också dags för bussuppdelning och kan man tro att det blev, inte helt otippat, en "lugn" buss och en "mindre lugn" buss utan att man ens behövde be om detta.

Det skall redan nu sägas att tre av de personer som lämnade den lugna bussen bara orkade med en resa i den mindre lugna. Välkomna tillbaka ! Vi hade fem stycken polisstopp i vanlig ordning mellan Belgrad och gränsen. Vid ett tillfälle städade Ingvar Braaten vår buss efter de flyktande och blev självklart frånkäkt i mörkret iklädd T-shirt och kortbyxor, utan pass, men med soppåsen i handen. Nåväl, det löste sig även detta, det finns ju två bussar numer.

Tullen avklarades på 55 minuter och just nu ställer vi fram klockan en timme också. Den blir 22.00 istället för 21.00. Vi anlände till en middags-förrättning kl. 22.45 bestående av ett enormt och dignande smörgåsbord och dricka till, bland annat sånt där som är svårstavat och som smakar så äckligt, ni vet !

Musik och uppträdandet av lokala bulgarer, man spelade bland annat säckpipa av bulgariskt getskinn. Sångerna som framfördes var så gamla och hade en text som inget kunde översätta, inte ens till bulgariska.

Vi kom till sängs på hotell Pliska kl. 01.15 mitt inne i Sofia.

Avslutar med att berätta om att ytterligare nio personer hälsades välkomna.

Eftersom detta var enda kvällen i Bulgarien blev det självklart utgång. Dagens ställe hette Jim Bean, efter den amerikanska whiskyn. Vi åkte taxi hem. Under denna resa slogs årets hastighetsrekord om man bortser från flygresorna.

Lördag 4 november

Björnen sover...inte !

Vaknar åter till en underbart vacker och varm morgon. Ligger lågt idag, åker alltså inte med ut på tävlingen. Istället väntar jag på bankens öppnande, växlar, köper vykort, fixar frimärken, skriver och besöker brevlådan.

De som var på tävlingen fick stifta bekantskap med många lokala tävlande, det var närmare bestämt drygt 250 startande. Kartan var enligt uppgift bra. Det var klassindelning och endast två segrare noteras bland höstöstare, nämligen Erik Liljeqvist i H 12 och Rune Rådeström i H 55. Barbro Liljeqvist kom 2:a i D 45. *Per Samuelsson fick revansch från Småland och var höst-östbäst på långa banan.* Bernt O Myrvold tävlande idag i sitt 50:e land och hade dagen till ära en rejäl överraskning att bjuda på. När han kommit i mål, hämtade han en hemlig väska, och ur den plockade han fram tårtbottnar, sylt, gräddes på sprayflaska och marsipan och tillverkade två stycken tårtor på plats ute i busken. 25 länders flaggor på var och en av tårtorna förgyllde festen.

Vi som var hemma, förutom jag själv även chaufförerna Ingemar, Seppo och Ronny roade oss på annat vis. Chaffisarna kollade lufttrycket i bussen, själv övervakade jag deras arbete. Rätt som det var hördes dragspel och den kom från hotellentrén. Det blev tydligare och tydligare och när man fick spelmannen inom synhåll var det som om man höll på att tappa ögonen. Med sig hade han nämligen en drygt 2 meter hög **björn**, iklädd nosring och kätting. Björnen gick som sagt på två ben och när mannen slutade spela fick nallen vila på alla fyra ramarna. Så upprepades proceduren samtidigt som spelmannens förmodade fru gick runt och tiggde pengar. När man ser en sån här varelse på 3 meters avstånd, tur att det fanns ett staket emellan, funderar man över att man inte bara läst och sett på TV om detta, nu har man dessutom sett det i verkligheten. Tittade man in i ögonen på björnen är jag övertygat om att den på något sätt måste ha varit drogad. Man kunde nämligen spegla sig i de tefatsstora bruna ögonen. Fantastisk upplevelse i alla fall.

Tror ni förresten att någon av oss fyra hade någon kamera framme ? Svaret är nej !

Efter lunch var det avfärd till Istanbul, en resa på drygt 50 mil. Under färden från Sofia märkte man snart att när staden tog slut tog all bebyggelse också slut. På vissa ställen var det upp emot en mil mellan bostadshus och bebyggda trakter. Det enda man såg var fåraherdar ute på rastning.

Så kom tullen. Det började med att Michael Glowacki hade svårigheter med att ta sig in i Turkiet med ett polskt pass. Han visade då snabbt upp sitt Nya Zeeländska eller om det var tvärtom och då var det inga problem. Efter en lång tids stillastående fick vi höra att all packning skulle plockas ur bussarna för genomgång. Peo ringde då sin kontakt i Istanbul, som i sin tur ringde till tullchefen och se, vi slapp plocka ur och istället ta "gräddfilen". Det skulle vi tjäna en timme på, trodde vi. Men vi hade vid ett par tillfällen lite för bråttom och fick backa för att visa bussens papper. Alltså var vi tillbaka på ruta ett igen och tullelandet tog 3 timmar !

Undrar just om turkarna snart söker EU-inträde, med allt vad öppna gränser innebär ?

Vid denna gränsen, den längst bort belägna hittills, mer än 2000 km från Åhus, ålagillet och hembygdens akvavit, var priset på densamma resans lägsta. En liter för 70 kronor. Undrar hur priserna är i östra Turkiet ytterligare 1500 km längre bort.

Mjölkliknande dimma och trafikchaos vid en betalstation i Istanbulskt utkant gjorde att vi kom fram till hotell Armada kl. 01.00.

Peo tjänade dock en hacka idag, han hade nämligen bjudit alla på magdans i Istanbul, som började kl. 20.00.

Söndag 5 november

Ingen dusch i Asien, bara PP

Det börjar att bli tjatigt med att börja dagen med att berätta att kortbyxorna skall på även denna dag. Just nu på morgonen ligger dimman tät men man kan ana vad som komma skall. Hela natten igenom har sirener och mistlurar från båtarna ute på Bosporen gjort allt för att hålla oss vakna.

Det är premiär för orientering i Turkiet idag, den första riktiga tävlingen alltså. Den skall avgöras på en karta ritad av höst-östresenären P O Derebrant,

som dessutom är banläggare. Arrangörerna hade fått till en bra plats att vara på, man bjöd på dricka och korv, men sen var det slut med kunnandet. Det är nämligen så att arrangera tävlingen gick dom bet på. Men, vi har ju varit med förr. Självtog jag hand om starten, Peo Derebrant hjälpte målpersonalen och skötte sekreteriatet och så gjorde jag själv resultatlistan. Enkelt eller hur ?

Dagens segrare hette Ivar Haugen, Rune Rådeström och Ulla Engelby på respektive bana.

Vi var på plats ute i naturen, en bit från storstaden, man kan säga att man var i ett typiskt turkiskt ströv- och rekreativsområde. Vad turkarna däremot inte lärt sig är att ta med sig soporna hem istället för att tro att sopbilen kommer och hämtar deras avfall i skogen.

Det är i alla fall något som saknas, just det. Vi måste ju följa i vikingarna i Miklagårdsspåren och ta oss över Bosporen och in i Asien. Vi använde dock bron istället för skepp med huvud på. De flesta människorna i Istanbul bor på den asiatiska sidan, men har sitt arbete på de europeiska. Nåväl, de som hade hoppats på att helt legendariskt få duscha i Asien gick bet, men en PP hann vi i alla fall med till trafikpolisens stora förtret.

Man frapperas över alla dessa fiskare som mer eller mindre satt på varandra med sina spön. Fisken de fick såg ut att vara någon form av dvärgströmmingar. I övrigt vimlar det förstås av moskéer och minareter, åt vilket håll man än tittar.

Självklart gjorde discogänget allt för att lätta upp stämningen på stan under kvällen, andra stannade på hotellet och tog en öl eller bara var sociala. Någon kanske även hann med att hälsa de 18 nya resenärerna välkomna i gänget.

Måndag 6 november

Löp, frukost och dusch

Det är en legendarisk dag idag också. Först drar vi till tävlingen kl. 07.30, sedan ska det bli frukost och till sist dusch. Om vädret behöver jag bara säga, se tidigare dagar. Tävlingen gick på samma ställe som under gårdagen med korta banor enligt Motala-metoden.

Ivar Haugen vann långa och Erik Liljeqvist korta banan.

Tyvärr råkade vi ut för en del missöden i den livliga trafiken på hemvägen. För låga viadukter betydde en hel del omvägar, men samtidigt fick vi ju se

delar av staden, många hade redan varit ute i samma ärende på förmiddagen, de som hoppade över dagens tävling. Vi såg bland annat något som förmodligen skulle bli någon demonstration för det vimlade av poliser.

Efter att ha åkt kors och tvärs genom staden missade vi frukosttiden som sagt och det blev istället en improviserad frukost bredvid sköldpaddsbassängen.

”Jojje” klarade av frukosten på egen hand. Medan han intog sin frukost stående i hallen frågade en av de senast ankomna resenärerna varför han drack öl innan frukost ?

”Jojje” svarade: ”Öl är frukost” !!!

Vi kom iväg mot Grekland kl. 12.00, så att besöka de världsberömda basarerna var det inte tal om. Vi får i alla fall åka buss i 63 mil.

Vad man speciellt lägger märke till när man är på väg mot gränsen är att det formligen vimlar av, och då menar jag vimlar av halvfärdiga hus. Dessutom kan man konstatera att där husen är färdiga, speciellt vid kontorshus och industrier, att hela väggar på husen består enbart av glasfasader.

Vi kommer till och igenom gränsen på 1 timme och 15 minuter. 30 minuter av tiden tog det för att komma in i EU-landet Grekland.

Åke Hall fyller 75 år och bjuder givetvis på champagne. Den kryddades med dagens måltid, korv, bröd och potatissallad på bus-sen under färd och som dessutom räckte till nästan alla. Någon lunch eller middag ingick alltså inte denna dag.

På gränsen blev det tävling om vem som kunde gå längst upp på en stege som inte var lutad åt något håll. Vem som vann förtäljer inte historien.

Framme vid hotell Astoria i Saloniki kl. 23.00.

Tisdag 7 november

”Svenskt” värmerekord

Snacka om sommar. Minst 25 grader under dagens tävling. Bästa ”svenska” sommardagen i år alltså.

Innan det var dags för tävling gjorde vi ett guidat besök på en kombinerad ouzo- och vinfabrik som lystrade till namnet Tsantali. Det ingick fabriksbesök, provsmakning och så fick var och en gåvor i form av små vinflaskor. En liten tavla gjorde man nog när man inte öppnade försäljning av sina produkter för oss suktande skandinaver med

flera. Man hade säkert gjort sig en bra "hacka" med "grispengar", läs Greece. Den ouzoflaskan som jag senare köpte på "systembolaget" utanför hotellet var till exempel 30 svenska kronor dyrare än på fabriken.

Innan vi reste vidare togs årets gruppbild i trappan utanför fabriken.

På väg till tävlingsplatsen bar det iväg uppför, med en jättefin utsikt över Saloniki. Det kommer att bli tufft, det är jag säker på. För kartans tillkomst har WWOP varit med förstås. Det var dessutom sponsrad av "hotell Philippion" som självklart var på plats och bjöd på förfriskningar i form av läsk och det behövdes sannerligen denna dag. Ett stort gäng ungdomar i 18-25 år fanns på plats. Det visade sig vara elever motsvarande vårt eget GIH som skulle prova på orientering. De provade även på att sjunga allsång, röka som borstbindare och dricka hemkört ouso som svin, **INNAN** man begav sig ut i skogen.

Under tiden som vi stod och väntade på att de våra skulle krypa uppför den sista krävande backen kom det fram en man till oss och berättade att han kunde tala svenska och att var på plats för att förevisa denna konstiga form av idrott för grekisk TV.

Själv hade jag för övrigt turen att få se inslaget på televisionen under kvällen när jag rattade mellan kanalerna.

Nåväl, den med munstycke och filter elegant rökande greken berättade att han hade lärt sig svenska genom att han läst i Sverige och bott där under en hel del år, och att han kallades "Jojje". Det visade sig att det var den kände "svenske" TV-producenten Georgios Karageorgio som vi stod och samtalade med. Det finns väl inget "sportfån" i Sverige som inte vet vem han är.

Han berättade att han var i Grekland för att hjälpa till med TV före och under olympiska spelen år 2004, men att han efter detta ska resa "hem" till Sverige igen.

Dagens vinnare var Linus Kajsajuntti på långa, Carina Svensson på mellan och Annika Björk på korta banan. Vill även tillägga att Erik Liljeqvist, H 12, hade under dagens race svårt att stämpla eftersom arrangörerna hade gjort till en vana att hissa upp skärmarna två meter upp i något träd eller dylikt.

På väg hem till hotellet skulle vi besöka borgen Heptapyrgion i Saloniki. Vi reste dit, Peo gick in och skaffade broschyrer och så åkte vi igen, på

grund av tidsbrist förstås. Ingen var gladare än vi över beslutet.

Det är fest på en liten lokal krog utanför staden med bra drag och med trevliga lokala greker som partners.

Bussarna gick tidigt hem, den nytilkomne Annika Björk tog befälet över discogänget och jag blev snart nästan ensam på hotellet. Då går jag och sussar kl. 23.30.

Apropå Annika så hade hon när hon kom hem från PWT borta i Asien och istället för att åka hem till Borlänge valde hon att vänta på Arlanda i 3 timmar för att sedan forslas vidare till oss i Grekland.

Annika vann som du läst här ovan korta banan. Hon hann springa precis innan det blev mörkt efter att ha övertalat chauffören på flygplatsen att köra direkt till tävlingsplatsen. Snacka om legendariskt intresse.

Discogänget fick en mycket bra kväll på en lokal bara ett par hundra meter från hotellet. Jarl Magnus Berge hjälpte till med betjäningen så att ingen skulle få vätskebrist.

Onsdag 8 november

Mycket tal om tid(er)

Avresa från hotellet kl. 07.45. I dag skall det minsann tävlas två gånger och i lika många länder. Sedan morgondimman lättat över Saloniki är det åter dags för en 25-gradig upplevelse med strålande solsken.

Tidig start anbefalls för dagens första race, kl. 09.00 är det dags i tuff terräng och på en allt annat än bra svart-vit karta. Det lös ganska snart igenom att kontrollerna man använde hade använts flera gånger tidigare, det vill säga att man så fort man tävlade här, användes alltid samma punkter.

Det blev även lite si och så med tidtagningen denna dag, några fattades och andra fick för bra tid, enligt Bernt O Myrvold. Dessa ändringar, jag vet inte om det är alla, och vad som händer med Pivo cup i samma stund finner du längre bak i skriften. Att vi kanske skulle få problem med tidtagningen uppmärksammade Frode Konst, som när han kommer upp till mig, som satt tillbakadragen en bit från startplatsen sade: "Ska vi få några tider idag är det bäst att du går ner och tar egna". Jag gjorde inte detta eftersom många redan hade startat, men jag tror att de tider vi fick till slut kan tänkas

överensstämma med verkligheten efter de ändringar som jag berättade om här ovan.

Vann idag gjorde Ivar Haugen på långa och Susy Larsson på korta banan.

Lunchen blev inställd, istället kom det lunchpaket till bussarna, som intogs under glupskhet under resan nedför berget förbi Saloniki och mot gränsen. Efter att ha åkt ut på fel motorväg ett par gånger hamnade vi så småningom rätt och till sist såg man skylten "Border Makedonia". Tullen tog 35 minuter och samtidigt ställer vi tillbaka klockorna igen till "svensk" tid.

Det blev en sevärd och spännande resa norrut över bergen mot den, från Saloniki 20 mil längre bort belägna makedoniska staden Prilep, som var vårt mål. Här skulle tävlas och därefter skulle vi inkvarteras vid "världens ände", det vill säga där vägen tog slut. Under vägen såg vi bland annat vid ett café en militärtransport som bestod av KFOR-tanks. Det var det närmaste kriget vi kom och man inte räknar med förstörelsen i Belgrad.

Tävlingen avgjordes strax innan mörkret föll på korta och snabblöpta banor och i öppen terräng, alldeles bredvid en stor damm, som blev ändå snabbare genom att hela fältet startade med halvminutsintervaller under 15 minuters tid. Allt gick alltså bra trots misstankar om motsatsen.

De olika klasserna vanns Ivar Haugen och Carina Svensson långa banor, Bo Hallberg och Cecilia Thomasson korta banor samt Erik Liljeqvist kortare bana.

Efter lunch, men före dusch gick resan vidare. Vi "slapp" bo uppe i "himlen" på 1250 meters höjd, utan kunde istället inkvarteras på hotell, som jag inte kommer ihåg namnet på, mitt inne i centrum av den bland bergen insprängda staden Prilep. En som inte visste detta var Jens Kristian Kopland, som hade hoppat av för att hämta flickvän och ny resenär och som sedan tog bil till ett ödelagt Krusevo, ja ni vet där uppe bland molnen.

Före middagen, även den uppe vi tävlingsplatsen, fanns det chans att se staden och framförallt leta efter ett bra ställe för kvällens övningar på dansgolvet. Själv kröp jag i vanlig ordning ner i bingen kl. 23.00.

En sak som jag funderade över och som man såg ganska mycket av under resans gång, framförallt i närheten av Prilep, var att fanns många tobaksodlingar, både små privata på gårdarna och

större i form av industrier. Man fick för sig att detta var ett snörikt område när den tiden kom.

Har jag fel ?

Torsdag 9 november

Bussproblem, eller...

Sovmorgon. Start för dagens tävling på samma ställe som dagen innan och hör och häpna, tävlingen genomfördes i hållande regn, men trots detta är det fortfarande varmt och skönt och fram emot lunchtid började solen att bryta igenom igen. Detta regn kom kanske för att jävlas mig som, eftersom terrängen var inbjudande ren och rask, bestämde jag mig för att ta mina "sjuor" och ladda för ett nytt land, och delta i klassen D 12.

Det var många klasser idag också och vi noterar segrar för i tur och ordning Linus Kajsajuntti och Annika Björk på långa, Bernt O Myrvold och Cecilia Thomasson på korta och Erik Liljeqvist på kortare. Själv blev jag fyra i D 12.

Jag kanske ska nämna att det var massor av lokala orienterare och skolbarn på dessa tävlingar. Dom gjorde dessutom allt för att vi skulle trivas, vilket vi också gjorde. Det var dock lite si och så med orienteringskunskaperna bland skolbarnen. Ute i skogen försökte vid ett tillfälle Lars Baklid lära barnen orienteringskunskaper, detta var dock ingen idé eftersom dom inte kunde någonting av grunderna.

Efter lunch och prisutdelning var vi på väg de 55 mil mot Belgrad igen och hotell Union för övernattnig. Klockan är nu 15.00, det kommer att bli nattiné, och så kom det också att bli för vissa. Efter en dryg timme passerades gränsen på en tid som glömt att notera, men jag vill minnas att det gick ganska smärtfritt och därefter var det dags för festligheter igen i vår buss, den lugna.

Manfred Rittweger och Bo Hallberg hade idag båda sprungit i sitt 50:e land och Suzy Larsson och Kjell Einarsson i sitt 45:e.

En olycka, i form av frontalkrock mellan en lastbil och personbil, försinkade oss en timme och vi kom fram till middagen på hotellet kl. 00.30 och i säng kl. 01.00.

Vad hände då med den mindre lunga bussen ? Jo, jag kan bara redovisa det jag hört, men det började med att man fick punktering, eller rättade sagt hade fälgen av någon anledning förstört däck helt och hållet. Man var fast !

Men fast var inte resenärerna ! Under tiden som chaufförerna letade däck- eller gummifirma letade resenärerna efter första bästa fest och det lyckades man med. Man fann en 16-årsfest, en bar, ett disco samt en affär och att sedan bussen hade gått sönder hade man vid denna tidpunkt helt lagt åt sidan av ovanstående anledning.

Detta blev en minnesrik kväll. Annika och Sofia hittade ett stort lokalt gäng att roa sig i. Också Per roade sig mycket, även han tillsammans med lokaler och sedan med andra...!

Man kom efter de nattliga strapatserna fram till hotellet och blev där förvisade till sina sängplatser kl. 05.00. Man vägrade att ta emot detta erbjudande om att få sova en timme och bestämde sig för att dra vidare mot nästa anhalt på direkten. Beslutet var enhälligt, enligt rykten.

Fredag 10 november

Legendarernas dag

Vår buss går vidare de 40 milen mot Zagreb efter frukost, kl. 07.30, och ligger alltså efter den mindre lugna bussen. Åter en lång dag innan man kan trycka in stoppknappen ”stannar vid nästa hållplats”.

Att solen skiner från en klarblå himmel behöver jag väl egentligen inte nämna, men jag gör det ändå.

Åter ser vi efterspelet från NATO inne i Belgrad och vips är vi åter ute och drar längs motorvägarna, lagligt förstås, som alltid i Jugoslavien. Några trafikpoliser såg vi inte till denna resa, av någon anledning.

Tullen mellan Jugoslavien och Kroatien tog 50 minuter, men nu ska det väl i alla fall bli väderomslag ändå. Det förhåller sig nämligen så att under de senaste besöken och tävlingarna vid och i närheten av Zagreb har det ALLTID regnat. Dessbättre klarar vi oss kanske från nederbörd idag, åtminstone på utsidan av kroppen. Till att börja med skall tilläggas, regnet kom nämligen precis när vi var klara för avfärd.

Tävlingen avgörs på bra karta i sedvanlig kroatisk terräng, det vill säga med en massa fåror som inslag i kartbilden. Apropos detta så ska jag berätta att strax innan tävlingsplatsen hittade vi våra kamrater i den mindre lugna bussen och det var just här man kunde se fåror för första gången, men just nu i deras ansikten. Det tär tydligen på kroppen att åka buss, man blir trött av bara fan.

Resan i den bussen hade tagit 23 timmar från det att man lämnade Prilep.

Under tävlingen kom det två nya resenärer, en tippad Heikki Frilander och en mindre otippad president vid namn Johan Thysell. Nu förstår jag varför inte just jag fick ändra starttiderna från två till en minuts startmellanrum i startlistan. Johan fanns nämligen med på denna.

Men Peo, jag såg det inte då, jag såg det senare när jag skulle hjälpa någon annan att få en ny starttid, dock innan Johan dök upp. Många ansikten förvandlades från ”fåriga” till ”fiollådor” när Johan sedermera tog emot vid målfällan.

Vann idag gjorde Öyvind Stokseth på långa, Tobias Thorsson på mellan och Henrik Ottosson på den korta banan. Bara H 21 E-segrare med andra ord.

Under de närmaste 12 milen och en snabb gränspassering senare, den till Slovenien för vidare befordran Ljubljana var det dags för höstöstlegendarernas årsmöte i bussen under överseende av legendarer och intagande av ett 20-tal flaskor sportdryck.

Hela 29 legendarer var med och valde Per Samuelsson till ny president efter avgående Johan Thysell, norske orienteringspampen Bernt O Myrvold till vice president och själv blev jag vald till hedersledamot. Jag har inte sett protokollet ännu och jag kommer inte ihåg om några andra nya val gjordes. Däremot så kommer jag ihåg att **medlemsavgiften skrotades** och att hela 10 nya legendarer föreslogs till inval.

Dessa var: Björn Bendiksen, Ingemar Carlund, Åke Hall, Håvard Halvorsen, Margareta Tidman, Åke Tidman, Rikard Gunnarsson, Linus Kajsajunti, Marianne Thorsson och Tobias Thorsson.

Väl framme i Ljubljana och välbekanta hotell Turist, var det dags att göra sig i ordning för att förflytta sig till den stora legendarfesten med eventuell intagning av nya legendarämnen. Alla blev för övrigt invalda.

Erik Liljeqvist blev stipendiat. Stipendiat kan man bli om man har utmärkt sig på något sätt, gärna positivt.

Som vanligt blev det en trevlig och uppsluppen fest, och även här fanns en hel del sportdryck på borden. **Under**teknad **under**höll **under**bart **un-der**måligt **under** **under**ställda ”**unders**å-tars” **under**stöd, eller, ”va fan håller han på med” ? Är det sång eller...?

Själv dristade jag mig även med att dansa, något som jag, eller rättare sagt mina knän, skulle få "äta upp" under några dagar framöver. Sängen attackerades kl. 02.30.

När vi kom tillbaka till hotellet gick discogänget runt halva stan innan man hittade fram till "Klub Central". När vi kom dit hade Ingemar redan varit där en halvtimme. Vad han är "snarorienterad" när det gäller sådana här nattsträckor... De, som inte förstod att "Klub Central" låg i undervåningen på vårt hotell gick självklart halva stan runt för att sedan hitta hem igen...!

En av bussarna, den med Seppo och Ronny, den mindre lugna alltså, styrde sig kosa mot Sverige efter det att vi kommit fram till Ljubljana. Så nu är det välan slut på friden i vår buss också, eller ?

Lördag 11 november

Björn vann Pivo Cup

Tidigt löp i den gamla vanliga parken utan för staden. Detta betydde promenadväg till start och i vanlig ordning samma tuffa berg som tidigare år. Det är faktiskt, hur konstigt det än låter, gråmulet idag.

Segrade i tävlingen gjorde Ivar Haugen på långa och Per Andreasson på korta banan. Åter alltså H 21 E-segrare på båda banorna.

Efter lunch skulle bussen förflytta oss de 24 milen till Venedig i Italien. För att komma dit skall vi först bara snabbt som ögat passera gränsen Slovenien - Italien. Bara och bara, tullgubbarna i Slovenien slog nu alla gällande rekord. 3 timmar och 55 minuter tog passeringen....! Förlåt 3 minuter och 55 sekunder ska det visst vara. Tablå ! Jag säger bara, Slovenien, "Välkoma till EU om intresse finns".

Detta var även den sista etappen av tävlingen om GränsPivo Cup. Tävlingen där man skall gissa tiden det tar att passera gränserna bland annat. Ett annat inslag var till exempel hur många som skulle starta i Istanbuls tävling den andra dagen. Överlägsen segrare blev Björn Bendiksen fra Norge.

Som pris får han här och nu ett GRATTIS !

Kl. 17.30, efter en del letande landade vi alla 75 personer utanför hotell Colombo i Mestre. Ett nytt hotell som Agnes Simon hittat. Utanför hotellet

träffade vi ett fång Stockholmare som jag känner väl sedan tidigare.

Incheckningen på hotellet satte nytt höst-östrekord vad gäller lång tid, eftersom många som bott med varandra tidigare hade hittat någon annan dom hellre ville bo tillsammans med. Alltså blev det ordentligt utbyte av "sängkompisar" innan dom flesta blev nöjda.

Vad göra nu ? Vi har ju tid över ! Jo, en hel del tog tåget in till Venedig, det tar 10 minuter, för att bekanta sig med morgondagens tävlingsterräng. "Jojje" och jag tog en promenad till Mestre centrum, det vill säga järnvägsstationen, där en Big Mac och Coca-Cola intogs på Mc Donalds. Efter det att Peo hade kommit tillbaka med startlista, PM och nummerlappar var det bara att ränna upp på rummet igen för att titta på ishockey på TV tills man slog ihop sina ljusblå, och det gick snabbt ska ni veta.

En mycket lugn kväll alltså, helt enligt ritningarna dan före dan.

Söndag 12 november

Snö i sikte

För 11:e gången vaknar jag en upp till en dag som betyder tävling i Venedig. Inom parentes kan jag berätta att det är 12:e gången höstöstresenärer representerar på denna tävling, åtminstone större delen av dessa.

Vid några tillfällen har också "avhoppare" deltagit. Till exempel så tävlade Vello Pihel och Margareta Johansson här i fjol samtidigt som vi stångade våra huvuden mot de ungerska bergen på Spartacus cup.

För många år sedan sprang även enveckorsresenärerna här. Man reste då från Asiago, där man gör skidvalla ni vet, samtidigt som vi på två veckor reste vidare mot Frankrike.

Själv åker jag nu, som de flesta redan vet för 20:e gången på höstöst, alla tvåveckorsresor - minst - utom Baltikumresorna, och har alltså bara missat premiäråret 1980. Jag har däremot inte tävlat alla år. Så inte heller i år.

De tidigt vakna reser med tåget in till Venedig i ottan. De är på väg till den numer välkända sporthallen utmed Canale Grande.

Start och mål var här även i år. Man tävlade på lite andra villkor i år, mest beroende på att man använde sig av Sportident, vilket i sin tur medförde att man kunde lägga in långsträckor för första

gången i tävlingens historia och som i sin tur betydde att man kunde korsa banorna bäst man ville.

Själv tog jag mig in till staden, med tåg förstås, några timmar senare. Jag placerade mig på en strategisk plats i närheten av järnvägsbron, jag förstod nämligen att de allra flesta skulle passera just här. Det gjorde man också, åtminstone på de längre banorna. På detta viset fick jag alltså tillfälle att heja på minst 60 - 65 % av höstöstdeltagarna.

Vi noterar fem stycken segrare från dagens tävling, samtliga dessa kommer från de sex äldsta herrklasserna nämligen, Jens Kristian Kopland i H 40, Anders Fries i H 45, Rune Rådeström i H 55, P O Bengtsson i H 60 samt Hans Bohlin i H 65. Till detta kan vi notera fyra silvermedaljörer och lika många bronsdito.

Berättar även att min klubbkamrat, den dubbla juniorvärldsmästarinnan Regula Hulliger från Schweiz överlägset vann D 21 E med 6 minuters marginal till tvåan som var Carina Svensson från höstöst.

Det var Regulas andra raka seger i Venedig.

Hur som helst skulle en hel drös resenärer nu färdas hem med annat färd sätt än buss, läs flygmaskin. Det betydde en stor puss- och avskedsföreställning utanför hotell Colombo, någon inplanerad lunch var det inte tal om, innan vi bussälskare kom iväg norrut mot Österrike kl. 14.45, en resa på drygt 120 mil.

Dom som alla trodde skulle åka buss visade det sig skulle flyga och tvärtom. I Venedig skulle alltså det mesta ändras i år.

Det brukar i detta läge vara upplagt för en liten bussfest innan man kom till Innsbruck och mörkrets inbrott som infaller ungefär i höjd Bolzano. Och fest blev det om en lite mer avslagen än brukligt är. Uppe i Brennerpass beordrades PP och gissa vad som fanns på backen, jo **SNÖ**. Tur att kortbyxorna var avtagna sedan ett par dagar tillbaka. Matstopp utanför München kl. 21.30 och sedan försökte man sova i bussen i bästa möjliga mån.

Måndag 13 november

Ingemar, kommande stjärna

Det har tydligen gått bra att köra i natt. Vi har släppt av våra tyska vänner ute i mörkret och nu när de flesta vaknar kan man bara konstatera att vädermässigt börjar vi att närma oss det grå och svenska.

Vi kan dra oss till minnes den dubbla födelsedagsgratulationen kl. 00.00 för Mats Edberg och Patrik Blidefalk som båda fyller år.

Vi kommer till Rostock kl. 07.45, så tidigt har vi väl aldrig kommit fram till någon båt någonsin. Det brukar röra sig om minuter.

Det blir till att fördriva tiden med att äta frukost, sitta och prata lite och shoppa i "Duty Free". Det delas ut presenter till chaufförerna, bland annat så fick Ingemar Carlund en nylondress.

Katamaranen Delphin avgick mot Trelleborg och fädernelandet kl. 11.00 och beräknas vara framme knappt tre timmar senare. Vi har dock en tävling kvar innan vi skiljs åt.

Linus Kajsajuntti och Rikard Gunnarsson introducerade i fjol en båtorientering ombord och traditioner är ju inte till för att brytas. Elva stycken 4-mannalag ställde sig på startlinjen och laget med Annika Björk, Kerstin Blom, Erik Liljeqvist och Per Samuelsson avgick med segern.

Undertecknad gick tillsammans med mina kamrater från Stockholm av redan i Trelleborg där "Jojjes" bil stod parkerad. Som vanligt blir det stor tack- och avskedsföreställning, så även nu. Härifrån och till Göteborg vet jag inte vad som hände, men i Skurup, Lund med flera, var ställen där folk tackade för sig.

Som vanligt glömmar folk grejer i bussen från skor till jackor osv. Till er vill resenären med störst packning bara säga: "Ta inte med er mer än ni klarar av att hålla reda på".

/Frode Konst/

Han var just den rätta att ta upp detta !!!

/Janne Dahlgren/

Vi kom så småningom hem till Stockholm under kvällstimarna och kan tänka tillbaka på den enormt fina sammanhållningen som fanns ombord på bussarna trots att resan var den längsta som förekommit i höst-östs historia när det gäller enbart bussresor.

Ingemar beräknade att från Trelleborg och åter rullade bussen cirka 720 mil.

Resultatändringar

Några har hört av sig angående resultatändringar och då från Saloniki den 8 november, ni vet den tävlingen som avgjordes på svart-vit karta.

Bernt Myrvold och Rune Rådeström saknas i resultatet. Bernt hade tiden 34.42 på långa banan och placerar sig som 15:e man. Rune har 27.00 på korta och blir därmed 7:a.

Angående Bernts resultat så avancerar han även i Pivo Cup från 26:e till 23:e plats.

Det kan finnas fler resultatändringar, men detta är vad som kommit mig tillhanda.

”Vinter-Nord”

Under trettondagshelgen var det dags för ”Vinter-Nord” hemma hos Jens Kristian Kopland i Vikersund, Norge. En trevlig tillställning under ett antal dagar, med skidåkning, eftersnack från höstöst, mat och givetvis bussfest. Vi var ett antal som samlades, de flesta var från Norge, men vi var även tre svenskar, nämligen Johan Thysell, Annika Björk och Janne Dahlgren.

Gustavsberg i december -00 / januari -01
Janne Dahlgren

Eftertext

Till sist skulle jag bara vilja nämna att min klubbkamrat, den i orienteringsvärlden välkände Björn Nordin hastigt avled den 18 februari. Det blev en stor chock för oss alla. Tre dagar tidigare sprang han långa banan på ”Mila by night”.

För oss i Gustavsbergs IF var det Björn som skötte allt vad gäller träning och banläggning.

Björn var med i vårt lag som vann Tiomila 1978 och 1980 och Jukolakavlen 1976. Ett VM-silver i stafett i dåvarande Östtyskland och många totalsegrar i 5-dagars fanns på meritlistan.

På höstöst har vi sett honom vid tre tillfällen, nämligen 1974, 1976 och 1996.

Jan Dahlgren